

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoCsp/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6219200990
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Benkovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6219200990.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Benkovičovej a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a JUDr. Janky Boroškovej, v spore žalobcov 1/ L. P., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom R. P., A. XXX/XX, 2/ S. P., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom R. P., A. XXX/XX, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 28,26 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 9spC/5/2019-105 z 09. 12. 2019, v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 9Csp/5/2019 - 146 z 10. júna 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 9Csp/5/2019-105 zo dňa 09. 12. 2019, v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 9Csp/5/2019-146 zo dňa 10. 06. 2021 v I. výroku o zaplatenie sumy 28,26 Eur p o t v r d z u j e a časť I. výroku dopĺňacieho rozsudku č. k. 9Csp/5/2019-146 týkajúceho sa úrokov z omeškania m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne 5% úrok z omeškania zo sumy 28,26 Eur od 22. 03. 2019 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 9Csp/5/2019-105 zo dňa 09. 12. 2019, v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 9Csp/5/2019-146 zo dňa 10. 06. 2021 vo výroku o trovách konania (II. výrok) m e n í tak, že žalovanému náhradu trov konania voči žalobcom 1/ a 2/ nepriznáva.

III. Žalobcom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Veľký Krtíš, ako súd prvej inštancie (ďalej aj „okresný súd“, alebo „prvoinštančný súd“, event. „súd prvej inštancie“), odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ sumu 28,26 Eur istiny, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (II. výrok). Žalovanému neuložil povinnosť zaplatiť štátu súdny poplatok zo žaloby (III. výrok). Dopĺňacím rozsudkom rozsudok okresného súdu I. výrok doplnil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ sumu 28,26 Eur istiny, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 28,26 Eur od 22. 01. 2019 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok), tiež rozsudok okresného súdu doplnil o IV. výrok, ktorý vo zvyšku žalobu žalobcov zamietol.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že žalobcovia sa domáhali uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť im sumu 984,04 Eur titulom bezdôvodného obohatenia, pretože im žalovaný celkovo vyplatil bezúčelový úver vo výške 642,35 Eur, na ktorý uhradili žalovanému sumu celkovo vo výške 1 626,39 Eur.

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa ust. § 107 ods. 1, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 232 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Konštatoval, že rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 11Csp/133/2017-92 zo dňa 22. 01. 2019 bolo rozhodnuté určovacou žalobou, že poskytnutý spotrebiteľský úver zo Zmluvy č. 82000045535 (ďalej aj „Zmluva“) zo dňa 16. 08. 2012 je bezúročný a bez poplatkov. Predmetnú Zmluvu uzatvorili žalobcovia so žalovaným a na základe nej prevzali od žalovaného peňažné plnenie. Nebolo sporným, že celkove žalovanému vyplatili sumu 1 626,39 Eur. Žalovaný však vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku minimálne pokiaľ ide o úhrady realizované pred dňom 16. 05. 2017, t. j. v období 2 rokov spätne od momentu podania žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z prehľadu úhrad splátok predloženého žalobcami (č. l. 5) v spise bolo preukázané, že prvá splátka z titulu poskytnutého úveru bola realizovaná dňa 25. 09. 2012 v sume 40,19 Eur, posledná splátka bola realizovaná dňa 11. 03. 2019 v sume 10,90 Eur. Nepochybne úhrady realizované pred dňom 12. 06. 2017 spadajú do režimu prekročenia 2-ročnej doby na uplatnenie práva z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, preto s prihliadnutím na námietku žalovaného, keďže úhrady realizované žalobcami za obdobie od 25. 09. 2012 do 27. 04. 2017 v každom mesiaci nezodpovedali dohodnutým výškam, odpočítal z celkovej sumy, ktorú žalobcovia zaplatili od 12. 06. 2017 do 11. 03. 2019 tú sumu, ktorú boli povinní uhradiť, a ktorá zodpovedala dohodnutej výške mesačnej splátky. Daným zápočtom vznikol rozdiel vo výške 28,26 Eur v prospech žalobcov, čo zodpovedá výške bezdôvodného obohatenia, ktorú je žalovaný povinný žalobcom vydať.

4. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 CSP, keďže každá zo strán bola čiastočne úspešná v spore tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

5. Keďže žalobcovia boli od poplatkovej povinnosti v prejednávanej veci oslobodení (§ 2 ods. 2 zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatkoch za výpis z registra trestov v jeho platnom znení) a žalovaný sa v podstatnej miere stal úspešnou stranou sporu, bolo rozhodnuté, že sa mu neukladá povinnosť zaplatiť štátu súdny poplatok zo žaloby.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne do I. vyhovujúceho výroku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd odvolaním napadnutý výrok zmenil tak, že žalobu zamietne. Žalovaný podal odvolanie aj v časti I. výroku dopĺňacieho rozsudku ohľadne úrokov z omeškania a žiadal odvolací súd, aby dopĺňací rozsudok v danej časti zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu plnú náhradu trov konania.

7. Podstatou odvolacích námietok boli dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne 1/, aj nevysporiadanie sa prvoinštančným súdom so skutočnosťou, že povinnosť žalobcu 2/ plniť bola právoplatne rozhodnutá, teda žiadne bezdôvodné obohatenie nemohlo vzniknúť. Zároveň poukázal na nevysporiadanie sa prvoinštančným súdom s jeho argumentami týkajúcimi sa oprávnenosti a odôvodnenosti žaloby, v ktorom smere poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 736/2016. Podľa neho okresný súd nesprávne čiastočne žalobe vyhovel z pohľadu žalobkyne 1/, ktorá bola len spoludlžníkom ohľadne záväzkov dlžníka (žalobcu 2/) zo Zmluvy, pričom povaha právneho pomeru a vzťahu k nemu a žalobcovi 2/ je determinovaná § 533 ods. 1 OZ tak, že spoločne a nerozdielne je iba zaviazaný spolu s dlžníkom na plnenie záväzku dlžníka, pričom žalobca 2/ (zrejme žalobkyňa 1/ - poznámka odvolacieho súdu) nebol zmluvnou stranou ako dlžník, a preto mu neprislúchali práva a povinnosti dlžníka v celom rozsahu. Vydania bezdôvodného obohatenia sa môže domáhať len ten, na úkor koho bolo získané, pričom podľa Zmluvy môže byť takýmto subjektom len dlžník, pretože akékoľvek plnenie, ktoré vykonal on alebo spoludlžník, je vždy plnením záväzku dlžníka. Rovnako tiež platí, že zo záväzkov týkajúcich sa bezdôvodného obohatenia nie sú ani oprávnení, ani povinní manželia spoločne a nerozdielne. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 2715/2000, ktorého právna veta znela „z daného dôvodu nemohlo dôjsť k nadobudnutiu majetkovej hodnoty do bezpodielového spoluvlastníctva žalovaných, resp. do ich spoločného imania, je teda zrejme, že záväzok z bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 OZ vznikol iba žalovanej, rovnako ako povinnosť predmet bezdôvodného obohatenia vydať, aj keď sa tak stalo za trvania manželstva žalovaných, ktorých bezpodielové spoluvlastníctvo nebolo zrušené“. Konštatoval, že o jeho nárokoch voči žalobcom bolo právoplatne rozhodnuté formou rozhodcovského rozsudku, ktorým im bola uložená povinnosť, pričom predmetné rozhodnutie je právoplatné a vykonateľné a plnenie na judikovaný nárok nemôže mať povahu bezdôvodného obohatenia, keďže rozhodcovský rozsudok nebol napadnutý ani zrušený a je pre sporové strany záväzný. Z uvedeného dôvodu má rozhodcovský rozsudok rovnaké

účinky ako právoplatný rozsudok, preto plnenie prijaté od žalobcu 2/ nie je bezdôvodným obohatením, ale oprávnené prijatým plnením. V uvedenom smere poukázal na právny názor vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/88/2018-161 zo dňa 15. 08. 2018, ktorým zmenil rozsudok prvoinštančného súdu a zamietol žalobu. Mal za to, že výrok o priznaní úrokov z omeškania je v rozpore s § 517 ods. 2 OZ, keďže v uvedený deň sa do žiadneho omeškania nedostal. Zároveň namietal aj rozhodnutie prvoinštančného súdu ohľadne náhrady trov konania, pretože žaloba mala byť vo vzťahu k žalobkyni 1/ zamietnutá v celom rozsahu, z ktorého dôvodu mu mala byť priznaná náhrada trov konania voči žalovanému 2/ v celom rozsahu, preto je v rozpore s § 255 ods. 2 CSP, keďže žalobcovia mali úspech v konaní len v nepatrnej časti a v prevažujúcej časti boli neúspešní, teda úspech žalobcov činil 2,9 %, jeho úspech bol 97,1% a teda jeho čistý úspech v spore predstavoval 94,2%. Zároveň poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 14/2009.

8. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhli rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť. Nesúhlasili s tvrdením žalovaného o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, z ktorého dôvodu poukázali na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 255/2018-20 zo dňa 23. 05. 2018. Nesúhlasili s tvrdením žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne 1/, keďže Zmluvu so žalovaným 1/ uzavreli ako spoludlžníci a boli z nej zaviazaní solidárne, teda žalovaný mohol plnenie zo Zmluvy požadovať od ktoréhokoľvek z nich, preto sa môže ktorýkoľvek z nich domáhať aj vydania bezdôvodného obohatenia, pričom nie je právne relevantné, kto z nich a koľko žalovanému zaplatil, nejedná sa o delený záväzok. Zároveň poukázali na to, že žalovaný sa domáhal plnenia zo Zmluvy u zamestnávateľa žalobkyne 1/ (spoludlžníčka) listom zo dňa 21. 04. 2017, ktorú skutočnosť žalobkyňa 1/ preukázala v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 11Csp/133/2017. K tvrdeniu žalovaného ohľadne vydania rozhodcovského rozsudku sa nevedeli vyjadriť, pretože im do dnešného dňa nebol doručený, žalovaný vo svojom tvrdení ani len neuviedol, ktorým rozhodcovským súdom im bola povinnosť uložená, nie je im známe ani číslo spisu, dátum vydania rozhodnutia, ako ani samotný rozsah spomenutého rozsudku. Za správne považovali rozhodnutie prvoinštančného súdu aj vo výroku o náhrade trov konania.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku o zaplatenie sumy 28,26 Eur podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a I. výrok dopĺňacieho rozsudku v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania a II. výrok o trovách konania podľa § 388 CSP zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP).

10. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je v I. výroku týkajúceho sa uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ sumu 28,26 Eur vecne správne. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a uvádza, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o nároku žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia.

12. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti I. výroku napadnutého rozhodnutia preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty sporu, ktorými reaguje na argumenty žalovaného uvedené v odvolaní.

13. Žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie veci prvoinštančným súdom.

14. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/ 222/2009 zo dňa 26. februára 2010). Nesprávnym právnym posúdením (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne

vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/4/2009).

15. Z obsahu spisu vyplýva, že rozsudkom prvoistančného súdu bol žalobcom 1/ a 2/ priznaný nárok z titulu bezdôvodného obohatenia vo výške 28,26 Eur, ktorá suma vznikla ako rozdiel medzi úhradami žalobcov zaplatenými v období od 12. 06. 2017 do 11. 03. 2019, ktorú sumu boli povinní uhradiť podľa dohodnutej výšky mesačnej splátky, pričom zápočtom vznikla práve priznaná suma a vo zvyšku prvoistančný súd žalobu zamietol vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným s poukazom na dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu. V konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš bolo rozsudkom č. k. 11Csp/133/2017-92 zo dňa 22. 01. 2019 určené, že spotrebiteľský úver zo Zmluvy č. 8200045535 zo dňa 16. 08. 2012 je bezúročný a bez poplatkov. V predmetnom konaní vystupovala na strane žalobcu iba žalobkyňa 1/, ktorá bola v časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy úspešná. V predmetnom rozhodnutí bolo konštatované, že žalobkyňa 1/ ako spoludlžníčka požiadala žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru prostredníctvom pracovníka spoločnosti žalovaného, vypísala údaje uvedené v bode 2. až 5. žiadosti a následne žalovaný potvrdil žalobkyňi 1/ uzatvorenie Zmluvy, preto dňa 17. 08. 2012 bola uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom revolvingovom úvere s tým, že bol schválený úverový rámec vo výške 750,-Eur, s mesačnou splátkou vo výške 40,19 Eur. Súčasťou Zmluvy bola aj dohoda o poskytnutí služby spočívajúca v možnosti odkladu splátok úveru, za ktorú bol stanovený poplatok vo výške 163,57 Eur. V odôvodnení predmetného rozhodnutia Okresného súdu Veľký Krtíš v konaní vedenom pod sp. zn. 11Csp/133/2017 bolo v bode 4. uvedené, že predchádzajúce rozhodnutie okresného súdu bolo na základe odvolania žalovaného potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici v I. výroku týkajúceho sa určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, pričom v zostávajúcich výrokoch II., III. a IV. bol rozsudok okresného súdu zrušený a vrátený okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s konštatovaním, že podľa Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200045535 zo dňa 16. 08. 2012 bol ako dlžná strana uvedený aj W.P., ktorý nebol stranou sporu, čím okresný súd nekonal so všetkými účastníkmi zmluvného vzťahu. Z výpovede žalobcov bolo zistené, že úhrady realizovali, pričom žalobca 2/ bol dlžníka a žalobkyňa 1/ bola spoludlžníčka, žalobcovia sú manželia, Zmluvu podpísali a úhrady realizovali bezhotovostne. Predmetnú Zmluvu podpísali obaja žalobcovia, ktorí v nej vystupujú podľa bodu 2. ako dlžník - žalobca 2/ a ako spoludlžník podľa bodu 3. zmluvy - žalobkyňa 1/. Žalovaný prevzal výzvu žalobcov na zaplatenie preplatku podľa predmetnej Zmluvy dňa 21. 03. 2019, čo potvrdzuje jeho oznámenie zo dňa 15. 04. 2019 k výzve žalobcov zo dňa 14. 03. 2019.

16. Odvolací súd existenciu tohto odvolacieho dôvodu v konaní pred súdom prvej inštancie v odvolacom prieskume nezistil, pretože okresný súd správne posúdil nárok žalobcov podľa ust. § 451 ods. 1, 2 OZ.

17. Pokiaľ ide o odvolací argument žalovaného, že okresný súd sa riadne a dôsledne nevysporiadal so všetkými argumentmi strán sporu, ani táto námietka nie je dôvodná.

18. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu účinne sa zaoberať námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán sporu, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (pozri rozhodnutia Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 46/05, II. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08, II. ÚS 220/08).

19. Ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303 - A , s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29.05.1997, Higgins c. Francúzsko z 19.02.1998). Odôvodnenie rozhodnutia teda neznamená, že súd je povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument sťažovateľa. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Recueil III/1997). O arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide aj vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

20. Odvolací súd uzatvára, že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia, nemá znaky ľubovôle a náhodnosti. V odôvodnení rozsudku okresný súd podáva výklad opodstatnenosti a zákonnosti jeho výroku, vyporiadava sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, jeho myšlienkový postup je dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Rozsudok okresného súdu stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov súd prvej inštancie vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil, čím spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

21. Ohľadne námietky žalovaného týkajúcej sa aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne 1/ dal okresný súd odpoveď v bode 12. odôvodnenia svojho rozhodnutia, v ktorom aj keď stručne, ale uviedol, že išlo o uzavretie zmluvného vzťahu oboma žalobcami so žalovaným, ako aj preukázanie platieb žalovanému na daný úver žalobcami. Preto uvedeným odôvodnením okresný súd zaujal stanovisko k námietke žalovaného vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne 1/.

22. Odvolací súd nestotožňuje, pretože obaja žalobcovia boli zmluvnou stranou zmluvy o revolvingovom úvere, sú manželia a nemožno sa teda stotožniť s tvrdením žalovaného, že postavenie žalobkyne 1/ ako spoludlžníčky ju nezaväzuje k právam a povinnostiam z predmetnej Zmluvy, ku ktorému záväzku z nej vyplývajúcej boli obaja žalobcovia zaviazaní spoločne a nerozdielne na plnenie. Plnenie poskytnuté žalovanému žalobcami z titulu bezdôvodného obohatenia bolo vynaložené z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov, pričom žalovaný si mylne a teda nesprávne prispôbil závery rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 2715/2000, v ktorom konaní išlo o opačné postavenie, keďže išlo o prijatie plnenia titulom bezdôvodného obohatenia jedným z manželov, ale v prejednávanej veci ide o úplne odlišnú situáciu, pretože v tomto spore došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, ktorého nároku sa domáhajú žalobcovia 1/ a 2/ ako manželia, pretože išlo o finančné prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov, teda do ich spoločného majetku.

23. K absencii odpovede v rozhodnutí okresného súdu ohľadne veci už rozhodnutej rozhodcovským rozsudkom podľa tvrdení žalovaného, odvolací súd uvádza, že je pravdou, že okresný súd sa v rozsudku k danému nevyjadril, no ani žalovaný v spore neuvádzal a ani nepredložil dôkaz o vydaní rozhodcovského rozsudku. Ani v podanom odvolaní toto tvrdenie nekonkretizoval uvedením predmetného rozhodcovského rozsudku. Preto išlo len o uvedenie skutkovej okolnosti v rovine tvrdenia žalovaného, ničím nepodloženej, na ktorú nebola potrebná odpoveď okresného súdu v rozhodnutí.

24. Ohľadne odvolacej námietky žalovaného vo vzťahu k priznaniu úrokov z omeškania v I. výroku dopĺňacieho rozsudku odvolací súd dodáva, že v danom smere bola odvolacia námietka žalovaného čiastočne dôvodná, avšak z iného dôvodu.

25. Pokiaľ ide o priznanie úrokov z omeškania žalobcom v zmysle dopĺňajúceho rozsudku, podľa ktorého prvoinštančný súd priznal žalobcom úroky z omeškania odo dňa omeškania žalovaného, t. j. odo dňa rozhodnutia okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 11 Csp/133/2017, v ktorom konaní bolo určené, že úver je bezúročný a bez poplatkov, s týmto právnym záverom prvoinštančného súdu odvolací súd nesúhlasí, preto zmenil I. výrok dopĺňacieho rozsudku týkajúci sa časti úrokov z omeškania ohľadne počiatku dátumu ich priznania tak, že ich priznal až od 22. 03. 2019 do zaplatenia, teda odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom bola žalovanému doručená výzva žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia (výzva doručená žalovanému dňa 21. 03. 2019 na č. I. 15 spisu).

26. Preto odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu v I. výroku ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

27. Odvolací súd z dôvodov uvedených v tomto rozhodnutí zmenil napadnutý rozsudok okresného súdu v I. výroku dopĺňacieho rozsudku ohľadne úrokov z omeškania podľa § 388 CSP a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom úroky z omeškania od 22. 03. 2019. Taktiež zmenil výrok o náhrade trov konania.

28. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Oslobodenie od

povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane nie je možné. Ani v prípade, ak bolo neúspešnej strane priznané oslobodenie od súdnych poplatkov (ktoré sa vzťahuje len na jej prípadnú poplatkovú povinnosť), nezabavuje ju to povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane. V rámci trov úspešnej strany môžu byť priznané aj súdne poplatky zaplatené úspešnou stranou, ktoré je jej povinná neúspešná strana nahradiť. Len v prípade, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať (§ 257 CSP).

29. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t. j. každá strana (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. júna 2011, sp. zn. 8 Sžo 215/2010).

30. Ak mala teda strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov buď pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Ak je pomer úspechu obidvoch strán zhruba rovnaký, súd rozhodne, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

31. Podľa § 257 CSP, súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

32. Aplikácia uvedeného ustanovenia § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý je potrebné v rozhodnutí náležite odôvodniť. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane strán sporu. Pri skúmaní existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa prihliada súd jednak k majetkovým, osobným a sociálnym pomeroch strán sporu, ale rovnako je potrebné prihliadať aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde a dôležitým je aj správanie strán sporu pred a po podaní žaloby. Dôvodom spočívajúcim v pomeroch strán je napríklad skutočnosť, že sa strana, ktorá nemala úspech vo veci, hoci nie v takej závažnej sociálnej alebo majetkovej situácii, ktorá predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa. Je však nutné prihliadnuť aj na pomery druhej strany sporu. Konštatovanie, že rozhodnutie o výnimočnom nepriznaní práva na náhradu trov konania nezasiahne nepriaznivo do majetkovej sféry úspešnej strany bez toho, aby sa súd majetkovou sférou tejto strany zaoberal, je neprípustné a takýto postup možno z hľadiska súdu hodnotiť ako svojvoľný. Pokiaľ súd dospeje k záveru, že pri zohľadnení vyššie uvedených kritérií by sa javilo priznanie trov konania ako neprimerane tvrdé, je na mieste aplikácia ustanovenia o trovách konania podľa § 257 CSP. Súčasťou judikatúry je konštatovanie, že toto ustanovenie „nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľie), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania“ (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 17/2009, z 28. januára 2010).

33. V prejednávanej veci okresný súd síce aplikoval správne ust. § 255 ods. 2 CSP, no jeho vyjadrenie o pomere úspechu a neúspechu vzhľadom na žalobcami priznanú sumu a uplatnenú v žalobe uvedenému nezodpovedá, pretože bol v prevažnej miere úspešný v spore žalovaný. Žalovaná bola suma 984,04 Eur, priznaná bola suma 28,26 Eur, čo celkový úspech žalovaného predstavuje 94,24 % (úspech 97,12 % - neúspech 2,88 %). Z daného dôvodu by mal žalovaný nárok na náhradu trov konania vo výške 94,24 %. S prihliadnutím na argumentáciu žalovaného v odvolaní, odvolací súd dospel k názoru, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí neposúdil komplexne okolnosti relevantné pre rozhodovanie o náhrade trov konania. Na rozhodovanie o náhrade trov síce správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 2 CSP, no nesprávne vyjadril výrok o náhrade trov konania podľa citovaného ustanovenia. Sporná nebola len výška nároku, ale nárok ako taký, pretože žalovaný mal negatívny postoj k nároku žalobcov, popieral ho od začiatku, čoho dôkazom je ním vznesená námietka premlčania, ale uvádzal aj iné dôvody. Odvolací súd však vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa pri rozhodovaní o náhrade trov

konania podľa § 257 CSP, spočívajúce v okolnostiach prejednávanej veci o vydanie bezdôvodného obohatenia, v ktorom by boli žalobcovia ako spotrebitelia úspešní za predpokladu včasného podania žaloby a nevznesenia námietky premlčania žalovaným, pretože bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného nepochybne vzniklo. Odvolací súd má za to, že nepriznanie trov konania výraznejším spôsobom neovplyvní majetkovú situáciu sporových strán a nebude mať na ich pomery zásadnejší dopad.

34. Z uvedených dôvodov odvolací súd zmenil aj II. výrok rozsudku okresného súdu o trovách konania, ktoré žalovanému nepriznal s poukazom na aplikáciu ust. § 257 CSP.

35. V zamietajúcej časti (IV. výrok doplniaceho rozsudku) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý (§ 367 ods. 3 CSP).

36. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1, 2 CSP. V tomto prípade boli v odvolacom konaní v prevažnej miere úspešní žalobcovia, neúspešní boli len ohľadne priznania úrokov z omeškania od iného dátumu, a preto by im podľa vyššie uvedených ustanovení vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobcom žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli, a preto im odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehoť plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
  - b) kto ho robí,
  - c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.